

30. Elgskyttarna.

Som Pekka sagt, hade tiden lupit undan, och det var först efter ett par veckor våra skogsmän hunnit de nordöstra skogarna, där de af ryktet hört att finnar finnes. De lågo på sina bäddar och njöto af hvilan och värmen från den klart lysande nödelden.

»Nu måste vi stanna här några dagar och låta hundarna taga igen sig,» sade Pavo. »Tispa är så mager, att rebben kunna räknas, och Rakkis rygg står i krum.»

»Ja, det är som du säger, Pavo,» sade Pekka; »jag har oupphörligt de här sista dagarna väntat få se spår efter finnar och träffa på deras pörten för att där rasta. Men då vi misslyckats, må vi göra som du säger, Pavo. För att hastigt få hundarna vid godt hull, måste vi skaffa oss en elg, och som du såg af spåren vi gingo öfver för en stund sedan, finnas de här i närheten. Så snart vi skjutit en sådan slå vi oss i ro några dagar.»

»Gå tillbaka, Pavo,» sade Pekka följande morgon, »till stället där vi sågo elgspåren, och låt hundarna följa dem, skall jag gå upp på den höga åsen vi se här väster ut. Jag hör då, hvar hundarna få upp elgarna, och kan genskjuta dem, om de ej vända emot dig. Misslyckas vi, mötas vi här sedan.»

»Å, vi få nog skjuta, Pekka,» sade Pavo, som kände sig lifvad af utsikten till den stundande jakten, hvilken han fått undvara under den hastiga marsch de gjort.

»Spå sant!» nickade Pekka, och så skildes de.

Länge nog hade Pekka suttit stilla och njutit af den vidsträckt utsikt han hade från den höga bergkulle han utsett till sitt postställe innan hundarna läto höra sig. Slutligen hade de påträffat elgarna, och nu hördes Tispas fina skall, Rakkis grofva bas och den unga hundens mellanstämma i en samklang hvilken ljud som musik i Pekkas öron och lifvade upp den gamle jägaren. Och tur hade han, ty elgarna togo kosan uppför åsen där han stod. Snart